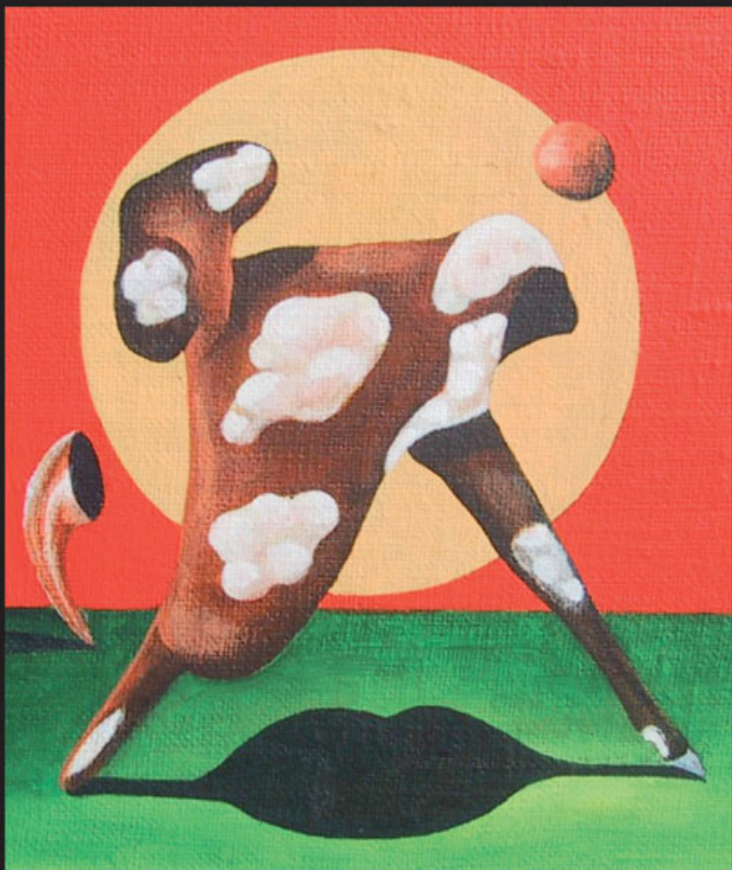

LEIF WOXLIN

Sommarens Hot

Förlaget Orda
Deckare

NORRLANDSDECKARE

Böcker i romanserien
En Hälsingedeckare
- om kriminalpoliser i Hudiksvall:

Dödligt Mönster, 2003
Sommarens Hot, 2005
Rum för Mord, 2006
Död på Flygplatsen, 2007
Mördaren gör Intrång, 2008
Döden på Dellen, 2009
Föremål för Mord, 2010
Berget, vattnet, blodet, 2011

Leif Woxlin

SOMMARENS HOT

eller
Sofia dansar hambo

Alla likheter med verkliga personer
kan vara högst avsiktliga.
Även att högst verkliga personer
kan förekomma.

En Hälsingedeckare

Sommarens Hot – Leif Woxlin
ISBN 978-91-7553-022-2

Utgiven av Förlaget Orda AB
© Leif Woxlin 2005

Omslagsmålning: Rose-Marie Klintman, www.rmk.nu

Omslag: www.Okapi-Grafik.com

Typografi: Palatino LT

Tryckt i Polen 2013

www.forlagetorda.se

1

Hon hade en obehaglig känsla av att inte vara ensam, att någon höll sig gömd i den närmaste omgivningen. I denna stund, alldeles just nu.

Någon som var ute efter henne.

Sofia Berger, kriminalinspektör vid polisen i Hudiksvall, hade precis kommit hem till gården och det var sent. Hon skulle ha tittat efter på armbandsuret om hon bara haft något, där hon stod utanför bilen intill porten på ladugårdsbyggnaden.

Men hon hade inget. Hon hade förlorat det för tre dagar sedan i ett uppträde som höll på att bli våldsamt i överkant. Det var när de skulle ta in ett kriminellt belastat par som vid tillfället huserade i en lägenhet i Ilsbo. Det var särskilt kvinnan som gjorde motstånd och det var därför Sofia Berger sett sig föranlåten att ta huvudansvaret för ingripandet. Hon hade fått ta emot ett slag över huvudet så att baskern for i golvet och sedan hade kvinnan försökt bita henne i handleden.

Det var naturligtvis då hon tappade klockan. Förmodligen låg den kvar inne i lägenheten. Hon tänkte att hon borde ta kontakt med socialkontoret i Nordanstig som hon visste skulle bli tvungen att städa ur lägenheten.

Men att det var sent, det förstod hon. Det var i slutet av juni och kvällarna var ljusa. I praktiken gick solen inte ner över huvudet. Egentligen var det inte särskilt kallt, men hon skakade till av en frossbrytning. Hon lade handen på Porschens motorhuv som var varm, som om hon försökte värma kroppen genom handflatan.

Men kylan som hon kände var av ett annat slag, den kom inifrån. Sällan att hon förnam den, fast hon jobbade som polis. Skräcken. Högst ett par tillfällen hade det varit, under den gångna tolv månadersperioden. En av gångerna hade hon blivit siktad på, med ett skjutvapen. Hon tänkte att det kanske var ett under att hon levde, rent utav.

Men det här var någonting annat. Hon var hemma nu, det var det som var skillnaden. Hemma i Delsbo. När hon var hemma skulle hon känna trygghet, det tyckte hon var viktigt. Annars blev man inte hel som människa, tänkte hon.

Just nu kände hon sig mera halv.

Nyss hade hon tyckt att hon sett en skugga i det närmaste skogsbrynet. Det var när hon stängde av bilmotorn. Nästan så hon varit på väg att vrida på tändningen igen. Bara för att köra fram mot skogsdungen med tänt helljus. Nu ångrade hon att hon inte gjort det, där hon stod intill lagårdsbyggnadens träport.

Synintrycket hade förstärkts, det hade framkallats under de sekunder som gått sedan hon klivit ur bilen. Någon hade befunnit sig i den omedelbara närheten, långt innanför tomtgränsen. Hon hade övertygat sig själv. Någon som väntade på henne?

Sofia Berger kunde säkert ha hundra fiender, det hörde till yrket, men ingen annan än en galning ger sig på en polisman. Hur många av fienderna var att klassificera som galningar? Tanken skrämde henne.

Det var skräck hon kände. Först hade hon inte velat tillstå faktum eftersom hon var för stolt. Att erkänna var på något sätt som att ge upp allt motstånd. Men hon hade blivit tvungen. Det var inget att dividera om längre.

Hon gick långsamt efter ladugårdsväggen, höll sig i skuggan. Väggen var målad med Falu rödfärg för säkert femtio år sedan och den röda färgen hade med tiden mörknat och var i det närmaste svart. Mest tydligt blev det under dagtid.

Men även nu, under kvällens sena timma. Det var den tiden på året. Allting blommade nu, eller hade redan blommat ut. Hon insåg att hon skulle bli till en öppen måltavla i samma ögonblick som hon lämnade skuggan vid väggen och gick mot bostadshuset, en sträcka på minst femton meter. För någon som fanns där ute i skogen, beväpnad med en hagelbössa eller en älgstudsare.

Därför tvekade hon innan hon tog det första steget. Hon försökte lyssna in något ljud och kunde plötsligt höra mängder

med knäppningar från små rörelser, blandat med vindens prassel i björkarnas kronor. Men inget som avvek från det normala. I fjärran skällde en hund.

Var fanns hennes egen hund? Silver, tänkte hon, men hon valde att inte uttala namnet högt. Silver borde ha hört när hon kom med bilen. Ofta brukade han springa henne till mötes redan efter grusvägen in mot hemmanet, men nu syntes han inte till.

Hon stod tryckt mot plankväggen. Hon försökte rannsaka sig själv. Varför var hon rädd? Det kunde röra sig om småungar bara, pojkestreck. Hon borde ha ropat redan när hon klev ur bilen, det första hon gjorde. Varför hade hon inte gjort det? Bett dem komma fram och ge sig till känna. Nu var det för sent. Hon ville inte bli till åtlöje.

Hon förvarade sitt tjänstevapen inne i arbetsrummet, i ett kassaskåp med kombinationslås. Det var hennes lediga dag och därför bar hon inte vapnet på sig. Hade hon haft vapnet skulle hon känt sig tryggare, det visste hon. Hon gjorde aldrig ett polisärende utan sin pistol i hölstret under jackan. Ofta bar hon även kniven på sig, hon hade en specialtillverkad slida i bältet. Den var beredd på vargskinn, brukade hon säga. Kniven var en delsbokniv, det missade hon aldrig ett tillfälle att berätta.

Dessutom brukade hon bära på sig spikar i någon av fickorna. Långa spikar som det gick att få ett bra grepp om och som kunde fungera som huggvapen. Hon använde hellre spikarna än hon sköt med pistolen. Konsekvenserna och efterverkningarna av skottlossning kunde bli omfattande, det kunde vara onödigt. Hon hade heller aldrig använt sitt tjänstevapen, inte hittills, men om det var det som det berodde på, det visste hon inte. Men det var möjligt, tänkte hon.

Nu hade hon varken kniv eller spik. Det var hennes lediga dag. Hon hade varit på besök hos sin boyfriend. Erske som han hette.

Hon tog ett steg ut i det fria, och det följdes strax av ett andra. Av någon anledning strök hon baskern av huvudet och

for med handen genom det långa, mörka håret. En nervös reflex. Hon såg till att sätta på sig baskern igen i god tid innan hon var framme vid ytterdörren. Samtidigt som hon var uppe med nyckelknippan och kunde låsa upp. Så fort hon kom in i farstun tog hon på nytt av sig baskern och hängde upp den på den avsedda kroken. Nu var det mer ett invant beteende.

Hon kände att det var varmt i huset, för varmt för att det skulle vara riktigt behagligt. Ändå frös hon. Hade det inte varit för situationen hade hon öppnat ett fönster i köket och ett i sovrummet, så att ett luftdrag kunde uppstå. Nu var det bland det sista hon skulle göra.

Hon undvek att tända lyset. Hon bodde i en hälsingegård med stora utrymmen och man kunde tala om en öppen planlösning, även om begreppet som sådant inte existerade på tiden när man byggde. Det var därför inte mörkt i huset. Hon ville inte heller dra för några gardiner. Inte ännu.

Hon höll sig på de platser där hon inte skulle kunna ses utifrån. Hon hukade när hon förflyttade sig, snabbt mellan fönstren. Hon hade en kikare i översta köksskåpet. Fönstren i sovrummet vette ut mot ett vidsträckt åkerlandskap. Sikten var i praktiken fri så långt ögat kunde nå, eller åtminstone bort till de blå slingorna av berg vid horisonten. Gilldahl hette bonden som satte plogen i jorden. Närmaste plogfåran löpte bara ett femtal meter från sovrumsfönstret. Silver, hunden, älskade att jaga ute på åkrarna.

Men hon såg ingen hund och hon lade ifrån sig kikaren.

– Silver, mumlade hon och oron i kroppen växte.

Vilka brottslingar kunde tänkas vara i stånd att utkräva hämnd?

Att hämnas på en polisman skulle inte bara rendera i ett kännbart fängelsestraff, det skulle leda till en rad otrevligheter. Ett hederligt kok stryk i häktet, till att börja med. Utslagna tänder, minst ett öga blått och kanske en knäckt arm. Alltsammans skulle ha uppstått under själva omhändertagandet, varför även "våldsamt motstånd mot tjänsteman" kunde anföras.

Sedan när personen i fråga avtjänat sitt fängelsestraff (tyvärr bara efter halva tiden) skulle det inte vara slut på det roliga för det. Långt ifrån. Kollegorna skulle hela tiden ha ett speciellt öga till gärningsmannen. Så fort något inträffade fanns det åtminstone en att ta in som misstänkt, även om det inte nödvändigtvis behövde gå så långt som till en regelrätt häktning. Men hanteringen skulle bli brysk. Efter några timmar skulle han vara ute igen, fast ordentligt omskakad.

Den som försökte hämnas på en polisman måste vara en galning. Sofia Berger tänkte på allt detta och det ingav verkligen ingen tröst. Hon var inte den som ville falla in i ett billigt mönster av vedergällning som hon visste lätt kunde bli fallet när man utsattes personligen. Kollegan Ludde Markh, han som numera arbetade som gränspolis, försökte alltid dra en tydlig linje till ett agerande utanför instruktionsboken och på så sätt var han kanske ett föredöme.

Hon förstod inte varför hon skulle tänka på just honom. Mitt i alltsammans blev hon irriterad.

Hon spände på sig pistolhölstret ovanpå t-shirten och öppnade kassaskåpet. Vapnet var laddat och redo att användas. Hon drog på sig en storskjorta ovanpå hela arrangemanget, men undvek att knäppa knapparna. Hon var beväpnad men hon undrade om hon egentligen kände sig bättre till mods, bara för det.

Det gjorde hon inte. Hon var hemma, och hemma skulle överhuvudtaget inte detta läge uppstå. Eller var det bara en sjuk fantasi? Hon antog att innan natten var över skulle hon veta. Om det bara var inbillning. Eller om det faktiskt rörde sig om ett reellt hot.

Hon skulle få klarhet. Hon fick försöka stå ut de här timmarna. Det skulle inte röra sig om en evighet.

*

Hon visste inte längre hur länge hon suttit vid köksbordet i dunklet, med inga lampor tända. Oron över hunden hade tagit

överhanden. Hon måste ge sig ut nu. Någonting hade uppenbarligen hänt. Silver borde ha kommit hem vid det här laget, för länge sedan.

Hon såg till att låsa ytterdörren efter sig när hon gick ut och det var inget som hon normalt gjorde när hon bara tänkte hålla sig i närheten. Inte hemma i Delsbo. Hon hade satt på sig en värmande skinnjacka från mitten av förra seklet, den använde hon annars när hon arbetade i hönshuset. Baskern hade hon lämnat kvar inne i huset. Jackan var knäppt till hälften och tjänstevapnet i kroppshölstret fanns inom två sekunders räckhåll. Skräcken fanns där fortfarande, men oron var långt mer påtaglig.

Silver var en blandras med fårhund i basen. Han brukade avverka långa sträckor över åkerlandskapet, flåsande och med tungan fladdrande och öronen slickade mot skallbenet. Förmodligen var det driften att valla som gjorde sig gällande. Han borde vara hungrig till svältens rand nu, vid den här tiden på dygnet dessutom.

Sofia Berger stannade till strax nedanför förstutrappen, hon höll in med andningen för att registrera ljud. Hon hade hela hälsingehemmanet i ryggen, två våningar och en vindsbotten. Rödmålat och med fönsterrutorna på rad, stående tätt intill varandra. Till höger den friliggande lagården, med uppfart till den breda träporten och Porschen som stod strax nedanför. Rätt fram gårdsplanen med sina sporadiska partier grus och däremellan gräs som snart skulle behöva klippas. Grusvägen som försvann bort i en högersväng. Till vänster ett skogsområde och sedan åkermarken.

I fjärran skällde en hund, men det var inte Silver. Den tillhörde Ola Jannerfeldt och den satt instängd i en hundgård. Vinden spelade i träden och ibland gick det att höra motorljud på långt avstånd. Hon gick försiktigt över gården, gick mot åkermarken som hon sedan följde med skogen till höger om sig.

Sakta men säkert avtog känslan av att vara bevakad och hon började röra sig ledigare. Till slut ropade hon:

– Silver!

Inget svar.

Hon ropade på nytt.

Hon övervägde möjligheten att ta bilen och köra en späningsvända i grannskapet. Hon slog bort tanken. Hon gick in i skogsområdet istället.

Ett stycke in bland träden förmådde inte nattens ljus tränga in. Granarna var täta och de bredde ut sig långt med sina grenar. Hon hade en älsklingssten en bit bort, en sten stor som ett hus. Hon hade gett den namnet Balrog, efter sin favoritfilm Sagan om Ringen. Mellan trädstammarna i dunklet framstod den svart som avgrunden. Det doftade av marken och av träden och hon gick med alla sinnen öppna. Framme vid klippblocket kände hon på grönmossan som var fuktig som en svamp.

En öppning i sidan av klippan gav möjlighet att klättra upp och bestiga toppen. En spricka, ett par decimeter i bredd, med mindre stenar som kilat sig fast längre in i stenkroppen. Stenarna fungerade som trappsteg. Uppe på toppen gick det att se över trädtopparna ner mot gården. Hon tog tag för att häva sig upp på första steget, när hon omedelbart hejdade sig.

Det låg någonting längre ned i spricköppningen, någonting mörkt och mjukt. En kropp.

Sofia Berger gav till ett skrik och stelnade till. Förflamning.

Skräcken var tillbaka nu, med full kraft, fast värre än tidigare.

Kroppen var fortfarande varm men djuret var dött och kroppen slapp. Det var en hund, men det var inte Silver, det hade hon snabbt konstaterat. Hon drog pistolen och osäkrade. Hon insåg att det hade hänt nyligen. Efter att hon anlänt med bilen, efter att hon gått in i huset.

Det fanns en närvaro i området, som en indikation. Skulle hon skjuta nu skulle det vara för första gången, men hon skulle skjuta i självförsvar.

Hon rörde sig snabbt men försiktigt runt jättestenen, var noga med hur hon satte fötterna. Hon sprang i en vidare båge, höll vapnet med båda händerna. Någon hade precis befunnit sig på platsen, eller fanns fortfarande kvar där någonstans.

En bild hade bränt sig fast i medvetandet, likt en uppenbarelse: En storväxt person och han var hänsynslös. Om det var en form av polisintuition, eller om hon var synsk. Hon visste inte, men hon kände att hon skulle behöva sin förmåga nu.

Skogen var full av skuggor. En av dem kunde vara av kött och blod. Sofia Berger var råttan i en katt- och råttalek. Hon måste ta sig ur situationen och därför fick hon ta risker. Till att börja med tog hon sig tillbaka till jättestenen, till Balrog. Hon säkrade vapnet och sköt in det i hölstret, men hon behöll hölstret oknäppt.

– Silver, mumlade hon, men det var inte Silver.

Hon drog fram den döda hunden. En mindre hund, det såg ut att vara en valp. Kanske att det var en schäfer men skallen var svårt demolerad, krossad. Hon tänkte plågsamt att den materia som runnit ut och som hon fick på händerna var hjärnsubstans.

Hon bar in djuret på gården, virade in det i en presenning som hon förvarade vid trädgårdskomposten. Hon öppnade Porschen och placerade försiktigt paketet på det trånga baksätet.

En halvtimme senare låg hon nerbäddad i sängen. Hon hade inte ens duschat. Hon fick inte tappa uppmärksamheten och det skulle hon göra inne i en duschkabin.

Hon måste hålla sig vaken. Tröttheten som drog in över henne hade att göra med upplevelsen, inte av sömnbristen. Av den psykiska anspänningen. Likafullt fick den ögonlocken att bli tunga och okontrollerbara.

När hon vaknade var det mitt i natten och det var av någonting som inte var som det skulle. Ett ljud, svagt men främmande, tillräckligt för att få henne reagera i det ytliga tillstånd av slumner hon hamnat i.

Hon låg stilla, bara ögonlocken som rörde sig. Skräcken fanns där åter, den sköt isnålar genom kroppen.

Därefter ett våldsamt ljud inifrån köket, eller om det var farstun. Ett brak som av glas som slogs sönder och spillror som slogs ut över golv.

Hon var omedelbart på fötterna och hon kände ett kalldrag rusa genom huset. Någon hade tagit sig in.

2

Sofia Berger höll vapnet i båda händerna, men hon förstod redan hur det låg till. Hon lämnade skuggorna i köket och gick genom dörröppningen till kallfarstun, men hon visste att ingen skulle befinna sig i farstun, ingen mer än Silver.

Men Silver stod där, hemkommen, och han var definitivt inte sig lik.

Hyllan med porslinsdjur från år av sommarauktioner låg omkullvält. Älsklingsrådjuret hade gått av med en spricka i halsen. Porslinssplitter låg som strössel över den gamla korkmattan.

Någon hade tagit sig in och släppt in hunden. Och sedan retirerat ut igen, lika snabbt som han kommit in. Ytterdörren stod på vid gavel och hon ägnade ett par viktiga sekunder åt att besikta dörrlåset. Det var inte uppbrutet, inget våld hade använts. Endera hade hon glömt låsa, vilket i och för sig brukade hända även om det tycktes osannolikt just i kväll men hon tänkte att det ändå var en möjlighet. Hon hade varit skärrad och inte lika koncentrerad som hon kanske intalat sig själv.

Eller också förfogade inkräktaren över en nyckel som passade. Den tanken var den obehagliga. Hon tittade ut i nattluset utan att se något och stängde sedan dörren inifrån.

– Silver, mumlade hon och föll på knä vid hunden.

Någon försökte skrämma henne och det gick tydligen ut över djuren. En död hund, kanske en valp, med skallen krossad. Hon tänkte på hur en människa egentligen var funtad som slog ihjäl en oskyldig valp. Silver levde men något hade hänt. Någon hade haft honom i fångenskap och skrämt honom från vettet. Djuret flämtade och svettades genom pälsen.

– Silver, mumlade Sofia Berger och helst ville hon ge honom ett varmt bad.

Om det bara funnits någon tid.

Hon gick ut i köket och tog fram den allra bästa och dyraste hundmaten, den hon köpte i Ljusdal direkt av en

specialistimportör. Exklusiv gourmetmat för hundar. Ett knastrande torrfoder som doftade som färsk köttfärs.

Silver tassade fram till matskålen, rörde försiktigt maten med nosen, avvaktade.

– Har du ingen aptit? viskade Sofia Berger med ömkan i rösten.

Hon hade inte tänt något ljus, men hon rörde sig mer otvungent nu. Hon hukade inte längre när hon passerade köksfönstren. Hade inkräftaren haft som mål att döda eller skada henne, då hade han gjort det nyss. Eller åtminstone försökt. Först hade hon trott att hon varit snabbt uppe på fötterna, men när hon tänkte efter och analyserade så fattade hon att hon befunnit sig i ett drömtillstånd.

Ibland på morgonen kunde hon inbilla sig att hon vaknade precis innan väckarklockan skulle till att ringa, som av en inre klocka. I själva verket var det inte så det förhöll sig. Det var inte förrän efter andra eller tredje ringsignalen hon vaknade. Första signalen vävde sig in i drömmen. Man blir lurad, tänkte hon.

Samma sak hade hänt nu. Hon hade vaknat av ett okänt ljud, men hon kunde inte säga hur länge det pågått innan hon faktiskt vaknade. Kanske en halvminut. Inkräftaren hade alltså haft god tid på sig att ta sig in i huset och överraska henne. Han hade kunnat slå in skallen på henne likaväl som på den där hunden, och det innan hon ens sagt flaska.

Till saken hörde att ytterdörren inte varit ett problem. Endera hade den varit oläst eller också fanns en nyckel.

Slutsatsen var att det primära inte var att skada henne. Åtminstone inte fysiskt, men säkert psykiskt. Någon var ute efter att skrämma upp henne. Därför behövde hon inte längre huka bakom blomkrukorna. Hon skulle bara vara på sin vakt. Hon såg i ögonvrån, hon pejlade rörelser ute på gården, i dunklet, genom fönsterrutan.

En storväxt mansperson, fullständigt hänsynslös. Ett oskyldigt djur hade fått sätta livet till. Slaget i huvudet måste ha tilldelats utan minsta betänklighet, det var av den beskaffenheten. Beräknande och kall, systematisk och med väl avvägda

handlingar. Sofia Berger förstod att mannen var mycket farlig, livsfarlig. Hon bestämde sig för att inte ge sig själv en lugn stund förrän gärningsmannen var satt bakom lås och bom. På psyket förmodligen, med tvångströja, bitskydd och hela uppställningen.

Oskadliggjord.

Varifrån fick hon att han var storväxt? Var det inbillning, skräcken som förstörde upp hotet och som spelade henne spratt? Galningen kunde lika gärna vara liten och tunn. Som en vessla.

Men nej, hon tvekade inte. Det var en storväxt inkräktare, med ett sätt som följde av kropps-konstitutionen. Ingen respekt för levande varelser, ingen empati. En översittarmänniska. Om det var ren intuition, polisintuition eller kvinnlig, eller båda delarna. Eller om hon förfogade över en synsk förmåga. Sofia Berger hade alltid önskat sig kunna "se". Hon ville gärna hålla kvar den där känslan, tron på sig själv som ett sorts medium. Det kunde vara önsketänkande men hon beslöt sig för att följa de positiva tankegångarna. Det kunde hon behöva, i situationen som hon hamnat i.

Hon hade tagit sig upp på husets vindsbotten och efter en timme låg hon fortfarande kvar där, förskansad. Det rörde sig om ett vindsutrymme, så stort att det kunde betecknas som en halv våning. Hon hade kunnat använda det som förvaringsplats men det var i det närmaste helt tomt. Sofia Berger hade utrymmen så det räckte och behövde inte baxa någon gammal bråte upp för den trånga och tvära trappan.

Hon låg på magen på en dyna, med utsikt över gårdsplanen och grusvägen. Hon hade sitt tjänstevapen liggande framför sig på golvbräderna, strax framför det lågsmala vindsfönstret.

Om hon skulle använda skjutvapnet behövde hon inte öppna fönstret. Det fanns ett hål i plankväggen som var precis så stort att det gick att sikta och fyra av. Hon hade ryckt bort hönsnätet som satts för. Hon kände till historien om hålet, att det använts för att skjuta rävar. Hon tänkte att det gott kunde få göra bruk igen.

Det var inte osannolikt att mannen försvunnit från platsen, att han redan uppnått sitt syfte. Om det var att sätta skräck i henne så hade han lyckats. Men då hade han försvunnit till fots eller på cykel, eftersom hon inte hört något motorljud. Inget motorljud på nära håll, bara på avstånd. Någon enstaka raggarbil från Delsbo, eller en ensam epa-traktor. Det var trots allt mitt i natten.

Sofia Berger utgick istället från scenariot att inkräktaren ännu inte lämnat platsen. Att det fanns en bil i närheten som var hans men att han inte ville använda den förrän han kunde räkna med att hon gått till sängs igen.

Men Sofia Berger hade bestämt sig, hon skulle inte ge sig någon vila förrän mannen var gripen.

Hon visste inte längre hur länge hon legat. Hon skulle kunna kontrollera klockan på mobiltelefonen. Tids nog skulle hon göra det, tänkte hon. Det hade redan börjat dagas, fast ljuset kom långsamt. Hon tänkte på att det var det här som kallades gryning. Det var en tid på dygnet som hon normalt brukade undvika. Sofia Berger var mer en skymningsmänniska.

Om det fanns en bil så låg hon placerad i rätt väderstreck, mot gården. Bakom huset låg åkrarna; inga vägar och med sikten fri. Hon tänkte att hon hittills gjort det bästa av situationen. Hon ville inte ha dit några kollegor, hon kände att hon var effektivast när hon var ensam. Möjligen, tänkte hon, att hon skulle ringa nu istället. Om inkräktaren väntade på att försvinna med bil skulle en bilpatrull kunna stoppa honom. Problemet kunde vara att det skulle saknas bevisning, men hon skulle ändå få vederbörandes identitet säkrad.

Hon övervägde allt starkare att ringa vakthavande i Hudiksvall och begära ut en bil, eller helst två om det fanns kapacitet tillgänglig.

Hon hann inte göra slag i saken.

Någonting rörde sig i skogskanten, strax bortom gårdsplanen. Någonting eller någon. Någon som i så fall hållit sig avvaktande i skuggorna och som haft huset och fönstren under uppsikt.

Sofia Berger tog sig försiktigt upp på knä, hon kände att hon legat länge i en onaturlig ställning på magen. Knälederna gjorde motstånd och det ömmade i kroppen. Hon plockade upp pistolen och osäkrade, hon rättade till skinnjackan som lukade hönshus och hon försökte lugna ned sig, få pulsen att stabilisera sig runt ett normalvärde.

Hon tog god tid på sig när hon gick nedför trappan. Silver tittade upp från sin plats under köksbordet, gnydde till och lade märkvärdigt nog ner huvudet igen. Precis som om han inte ville vara med längre, tappat livsaptiten och hela intresset överhuvudtaget.

Så här hade hon aldrig sett hunden förut. Hon ville helst inte tänka på vad som hänt den. Någonting vedervärdigt.

Skräcken gav vika och lämnade över för vreden. Hon lät alla polisiära övervägande falla, hon var ute efter hämnd. Rollerna var ombytta. Hon intog jägarens roll.

Hon öppnade ytterdörren med skjutvapnet i höger hand. Ögonen satt som på skaft och hon tyckte sig kunna se långt in i skogspartiet, men hon registrerade inga rörelser längre. I och för sig inget som hon kunde dra några slutsatser av och hon hade ingen plan för sitt fortsatta agerande.

Hon stängde dörren efter sig, men hon läste inte. Det var inte aktuellt längre.

Berger gick tungt över gårdsplanen, gruset krasade under skosulorna. Hon gick med mynningen riktad rakt framåt och pistolen var osäkrad. Hon behövde bara klämma till med fingret för att vapnet skulle gå av. Hon visste exakt vad som hände i det läget, hon var tränad och van. Hon visste hur hon skulle bemästra rekylen och hur snabbt hon skulle kunna rikta in och avfira ett skott nummer två. Hon gick mot det närmaste skogsbrynet och tänkte på allt detta.

När hon kommit halvvägs över gårdsplanen startade en bilmotor i närheten, riktning landsvägen. Sofia Berger svor högt och satte av i språngmarsch mot Porschen, hon hann säkra pistolen innan hon slängde sig in bakom ratten. Parallellt lyssnade hon in motorljudet, hörde hur varvtalet omväxlande ökade

och minskade i takt med att fordonet växlade upp. Det var ingen tvekan om att det rörde sig om en dieselmotor. Ljudet började strax försvinna bort.

Bergers gamla Porsche niotjugofyra startade inte utan bekymmer, det var startmotorn som krånglade. Erske Båtsman hade lovat byta ut den mot en begagnad som han skulle köpa på internet, så var det tänkt. Det var hos Erske som Berger befunnit sig tidigare under dagen, men då hade de inte pratat om någon startmotor. Berger hade nyligen inlett ett sorts förhållande med Erske utan att riktigt veta vilken gång i ordningen. De hade känt varandra sedan grundskolan.

Det hade inte blivit så mycket prat överhuvudtaget. Som vanligt. Inte så mycket annat heller, för den delen. Erske hade försökt lära henne en låt på fiol men fiolen som hon fått låna var tungspelad och trögdriven.

Hon lirade med startmotorn och det klickade metalliskt under motorhuven. Nu var dieselljudet borta. Bilen hade försvunnit, obestämt någonstans i fjärran. Sofia Berger hade inte längre en aning.

Till slut gick den igång, det hade tagit minst ett par minuter. Hon bet ihop tänderna och gav full gas efter grusvägen upp mot den asfalterade landsvägen. En mindre skogsväg tog av ett stycke från avfarten och hon antog att det var där någonstans den stått parkerad, dieseln. Gömd i en glänta, en ficka som det gick att köra in på. Sådan fanns det hur många som helst av.

I brist på bättre körde hon in mot centrum. Sommarens ljus var magiskt som i en bygdemålning. Sofia Berger som själv var amatörmålare reflekterade över motiv i tid och otid. Det fanns ingen anledning att stressa längre, hon satt sammanbiten och andades lugnt.

Vid busstorget såg ett gäng ungdomar ut att ha rådslag. Hon körde in med Porschen och vevade ner rutan.

– Hej, Lina, sade hon.

Hon hade känt igen en av tonårstjejerna. Lina mötte hennes blick med misstro. Sofia Berger tänkte att förmodligen väntade

hon sig det värsta. Ett polisingripande, typ. Att hon skulle fråga ut henne vad de höll på med mitt i natten och om föräldrarna visste och så vidare.

– Ni har möjligen inte sett någon bil köra förbi för någon minut sen? frågade Berger.

Lina ruskade på huvudet, men hon blev några grader ledigare.

- En diesel, preciserade Berger.
- Nä, vi har inte sett någon, Sofia, svarade Lina.
- Jaså, det har ni inte.

Hon försökte se efter om någon kunde tänkas ljuga, varför de nu skulle göra det. Berger hade idén att det gick att se om en människa ljög genom att betrakta hennes ögon. Ögonen sade mer än kroppsspråket. Kroppsspråket gick att kontrollera men med ögonen var det annorlunda.

Det handlade om fem ungdomar, tre killar och två tjejer. Ingen av dem var över tjugo och den andra av tjejerna rökte.

– Din bil är den enda vi sett på en timme kanske, sade hon som rökte. Är det någon som gjort nåt?

Sofia Berger log bara till svar.

- Vad har du under presenningen? frågade en av killarna.
- En planta från trädgården, sade Berger.
- Hur mycket ska du ha för bilen? frågade den andre. Är det en sexa?

– Du får ursäkta, sade Berger, men jag har inte tid att diskutera bilaffärer just nu. Det får bli en annan gång. Jag måste dra, förstår ni, hejdå.

Inkräktaren måste alltså ha åkt åt andra hållet och inte mot centrum. Ungdomarna ljög inte. Hon stampade full gas tillbaka mot gatan och kastade ett öga i backspegeln. Hon lyckades åstadkomma två gummiränder i asfalten och avsikten var inte bara att komma iväg snabbt.

Adrenalinet rann till igen, hon trodde sig ha fått jaktvittring. Hon körde mot Bjuråker. Passerade forngården långt över hastighetsgränsen, där det skulle bli spelmansstämma om någon vecka. Då skulle hon vara där, det hade hon bestämt sig för.

Hon hade sett fram emot det halva vintern. Eller åtminstone sedan hon fått ihop det med Erske Båtsman. Erske Båtsman skulle spela upp för silvermärket, senare under sommaren var det meningen, riksspelmansmärket.

Hon manövrerade Porschen med hög hastighet ända fram till korsningen i Bjuråker, hon hade aldrig kört sträckan så fort förut. Vägen var smal och den kunde vara förrädisk vid möten. Men den här tiden på dygnet var inte många ute. Hon stannade vid korsningen, intill kyrkan och försökte behärska sig. Lägga sordin.

Hon vevade ner rutan och tog in luften, ljum och torr. Hon lyssnade, skärpte hörselsinnena. Det lät svagt som av musik någonstans i närheten. Det kanske var fest, tänkte hon. Hon undrade om någon kunde tänkas ha sett eller hört en diesebil. Men troligtvis såg de inte mycket av vägen. Hon slog bort tanken.

Det fanns två riktningar att välja på och hon valde att åka åt vänster, mot Hassela och Bergsjö. Hon tog det betydligt lugnare nu, sökte tecken i vägens närhet. Hon nådde Friggesund och där hade hon ytterligare ett vägval. Chansen att hitta någon minskade nu dramatiskt.

Hon stannade mitt i korsningen och klev ur bilen. Gryningen var befriad från ljud av mänsklig aktivitet och fågelsången ljöd ödsligt. Sofia Berger såg sig själv i en jaktsituation och hon höjde karakteristiskt på huvudet, ungefär som om hon vädrade. Hon intalade sig själv också, att hon vädrade. Hon sökte den där känslan hon haft tidigare under natten, känslan av intuition.

Hon tänkte att det inte bara var inbillning. Någon slags förmåga hade hon, någonstans i de inre lagren. En människa var som en lök, tänkte hon, med flera lager och med olika slag av dold kapacitet. Det gällde att odla spåren när de visade sig, att driva upp dem som man driver upp skott i en blomstersäng.

Hon visste inte riktigt om hon skulle säga att det var hennes förmåga som det berodde på, men hon hade lämnat sportbilen mitt i vägkorset och gått i en cirkel. En bit in på avfarten mot Hassela fanns ett svart hjulspår som hon bedömde som färskt.

Hur färskt? Hon böjde sig ned och kände med handflatan på spåret. Hon blundade och andades tyst. Det strömmade upp värme i handen, tyckte hon. Hon tänkte att det kunde vara fysisk energi från värmen i gummiavlagringen, från en bil som accelererat för inte många minuter sedan, eller också var det en rent mental strömning.

Hon reste sig upp och gick beslutsamt tillbaka till Porschen. Hon hade inte vågat stänga motorn. Hon växlade i, gav gas och släppte upp kopplingen. Paradoxalt nog låg hennes uppmärksamhet på en lägre nivå nu, inte alls som när hon lämnade Bjuråker. Tankarna hade tagit henne iväg och plötsligt hade hon förlorat sig geografiskt. Inte ens visste hon hur länge hon färdats.

Hon hade färdats andligen, tänkte hon. Odlat sitt spår.

En röd Mercedes stod parkerad på vägrenen efter en längre raksträcka, mitt inne i skogen. Sofia Berger såg den på långt håll och kunde ta ner hastigheten under kontrollerade former. Morgonens solstrålar lyste upp i skogens dimbankar och in genom den parkerade bilens rutor. Konturerna syntes tydligt, av mansk gestalten bakom ratten.

En storväxt mansperson.

Sofia Berger tände provokativt helljuset och körde in tätt bakom kofångaren. Hon drog åt handbromsen men lät motorn stå på. Med en långsam rörelse lossade hon vapnet från hölstret, under skinnjackan.

3

Morgonsvulkan spetsades med kyla när hon gick från Porschen till den parkerade Mercedesen. Doften som nådde henne var från diesellukt och avgaser och hon registrerade den med ett igenkännande. Över vägbanans asfalt svävade ett stilla lager av fuktig dis och dimslöjor i öppningar i den omgivande skogen liknade molntappar som halkat ned från Guds himmel.

Det var en sorts sagovärld hon hamnat i, slog det henne, överklig och absurd.

Hon kände hur hjärnan vibrerade av aktivitet, men nu var det inte längre fråga om intuition. Det handlade uteslutande om att försöka bringa någon form av ordning och reda i det som skett och i det som förestod.

Hon behöll vapnet säkrat och nu sänkte hon det mot marken. Samtidigt som hon lät de sista stegen fram till förardörren bli korta och tvekande.

Mannen bakom ratten talade uppenbarligen i en mobiltelefon och hon hade sett vem det var, hon kände igen honom. Han hette Johan Thule och arbetade som kriminalkommisarie på polisen i Hudiksvall. Han var hennes närmaste chef. Först när hon stod jämsides med sidorutan såg han upp på henne.

– Berger, sade han neutralt och lade ifrån sig mobilen.

Hon svarade inte först, hon sökte med blicken, så omärkligt som möjligt. Hon ville se vad som fanns i bilen. Hade han ett vapen? Johan Thule stirrade tyst på henne med ett ansiktsuttryck som inte uttryckte någonting.

– Jakten är över nu, Berger, sade han.

Sofia Berger mötte hans blick och hon insåg att hon för sin egen del inte förmådde dölja ett dugg. Hon ångrade sig att hon inte tagit hunden med sig, Silver. Silvers agerande skulle ha varit avslöjande.

– Den är väl det, sade hon.

Hon förstod att hon inte skulle våga fråga honom. Känslorna som välvde inom henne var för överväldigande och hon skulle

inte förmå sig ta vissa ord i sin mun. Historien som hon och kommissariern delade med varandra var för övrigt inte av det slaget. De hade inte den yrkesrelationen.

Dessutom var han chef och hon var hans underlydande.

– Jag tycker du ska åka hem och lägga dig, sade Johan Thule. Och sluta för jösse namn att skylta med den där kanonen. Vem tror du att du är egentligen? Delsbos Clint Eastwood?

Sofia Berger utförde mekaniskt vad hon blivit tillsagd, hon körde ner tjänstepistolen i axelhölstret under skinnjackan och hon drog upp blixtlåset ända till hakan.

Kommissariern harklade sig och hostade.

– Man skulle kunna tro att du varit i hönshuset, sade han.

Det luktade av jackan. Brun och spräcklig i skinnet, som den blivit, avgnagd av tidens tand.

– Jag har inte varit hos hönsen i kväll, sade Sofia Berger och allting var som i en ond dröm.

– Var det nåt mer, Berger?

Hon ruskade avvärjande på sig och hon svepte med blicken över omgivande trädstammar och buskage. Johan Thule fortsatte att nagla fast henne. De blågrå ögonen var utforskande.

– Egentligen har jag ingenting med ditt privatliv att göra, Berger, sade han, det ska du veta. Om du för ett ögonblick skulle få det för dig. Men jag är angelägen att du sköter ditt jobb. Eftersom ditt resultatansvar också är mitt ansvar.

Sofia Berger svängde på kroppen, nickade och ruskade på huvudet. Allting pös inombords och hon kände att hon snart skulle börja gråta. Hon bet sig i underläppen och hoppades att hon skulle kunna stå emot. Johan Thule såg givetvis hur det var fatt, det begrep hon. Hon anade sig till ett svagt leende.

Att han faktiskt satt där och flinade.

– Så jag tycker du ska anslå resten av nattimmarna till sömn, sade han. Så ta din bil och åk.

– Mm, pep hon och vände sig bort och gick därifrån.

Det var som en befrielse. Hon gick raskt tillbaka till Porschen och hävde sig in utan att titta upp. Motorn stod på och hon

kunde omedelbart lägga i backen. Hade hon blivit tvungen att sitta och lirka med tändningsnyckeln och startmotorn hade hon dött, det visste hon.

Nu kom tårarna, de flödade över kinderna och utan att se sig själv i innerbackspegeln förstod hon att de karvade ut ränder i ansiktet. Breda kanaler i huden med svarta konturer och det droppade tungt och orytmiskt från hakspetsen.

Hon hittade en plats att vända på och körde hemåt på treans växel. Hon var ingen bra bilförare just nu, uppmärksamheten fanns inte på vägen. Fastän hon visste att det inte tjänade till att fundera och försöka reda ut, så var det precis vad hon gjorde. Hon ältade, malde händelserna och intrycken till fragment och stoft.

Vid vägkorset i Friggesund grät hon häftigt, hon hulkade. Skulle hon åka hem? Hon skulle aldrig kunna sova nu. Om hon inte hällde i sig en flaska whiskey förstås men det var inte riktigt hennes stil. Den ende hon kunde åka till var Erske Båtsman. Det var hemskt, tänkte hon, hon hade ingen annan att ty sig till. Inte kunde hon ta kontakt med krisgruppen heller, bara idén som sådan var fullkomligt idiotisk. Vad skulle hon säga?

Men Erske fick duga. Försiktigt växlade hon upp till fyran men hon körde fortfarande långsamt. Hon placerade bilen så nära mittlinjen som möjligt, av någon anledning hade hon blivit livrädd för att förlora kontrollen över bilen och köra av vägen. Klämmas till döds mot en grästen vid väggkanten, eller ett djur som rusade ut från skogen som hon fick in i kupén.

Sofia Berger var när det kom till kritan bara en liten tjej, en söt och oskyldig. Det hade hon fått höra under hela skoltiden i Delsbo. Blyg till sättet, även om hon fått ihop det med killar rätt så tidigt. Räddhågsen och försiktig. Av en slump hade hon kommit in på polishögskolan och då hade hon metodiskt börjat bygga upp en ny personlighet, en tuffare.

Det var den hon odlat de sista åren. Men det var bara ett skal, det fattade hon nu. Hon hade inte förstått det tidigare. Och skalet hade varit skört, för nu hade det kollapsat.

Erske Båtsman bodde några kilometer utanför centrala Delsbo, efter en grusväg som svängde av från landsvägen som gick mot Ljusdal. Grusvägen förvandlade sig efter ett antal gårdar och fastigheter till en slingrande stig med gräsväxt och stenbumlingar mellan hjulspåren. Att mötas där med två bilar var i teorin omöjligt, även om det praktiserades.

Han bodde i något som skulle kunna ha varit en gammal fäbod, med ett minimalt bostadshus och med flera tillhörande uthus och förvaringsbyggnader, varav de flesta numera fungerade som vedbodar. Han hade huggit ner ett parti skog och det var numera fri utsikt mot sjön med stenholmar och kantiga stenstränder. Stället gick sedan gammalt under benämningen Sjötorpet, så det var nog inte första gången sikten var fri.

Berger parkerade Porschen vid kanten på naturtomten och hon gick stigen ner till sjön, över Erske Båtsmans privata hygge. Hon tog av sig skinnjackan och pistolhölstret och storskjortan och tröjorna, hon behöll bara behån. Ställde sig på knä på en av gråstensklipporna och lät det långa håret falla ner på vattenytan. Utan att tveka, hon såg till bara att få en bra knäställning intill klippkanten, böjde hon sig ner och doppade nästan hela huvudet.

Frustrande drog hon näsan ur vattnet, kastade upp håret bakom nacken och sköljde sig under armarna. Det nattkalla sjövattnet isade men det var som en lindring. Inte alls som hon föreställt sig. Hon tog av sig behån och lät vattnet rinna över överkroppen. Den inre känslostormen kanske mattades av, eller att den bedövades. Hon ville se den helt släckt. Som på en ingivelse tog hon därför av sig resten av kläderna och steg naken ut i vattnet, gick så pass långt att hon kunde skjuta ut och ta ett simtag.

Hon tog ännu ett simtag och nu kom den frätande kylan. Andhämtningen gick i stötar men stormen var förlamad nu. Hon kravlade sig upp på klippan och samlade ihop alla kläderna och kängorna och hölstret med vapnet. Hon frös så hon skrek och hon skrek av smärtan i fötterna när hon barfota skyndade sig stigen tillbaka över hygget.

Erske Båtsman hade vaknat och han stod i kalsonger och gummistövlar nedanför stentrappen upp till stugan och tittade på när hon naken kom springande över gården.

– Sofia, vad har hänt?

Hon knuffade undan honom för att komma in i stugvärmen och hon kastade sig ner i sängen och snodde runt sig täcket och alla filtarna och varenda en av kuddarna som hon kunde hitta.

– Herregud, vad är det som har hänt? upprepade Erske Båtsman och han kom in i sängkammaren med stövlarna på.

– Kom och värm mig bara, sade Sofia Berger och huttrade och hackade tänder.

Erske Båtsman var en halvindian och spansk ättling från Latinamerika med det långa håret kolsvart, bortadopterad till Sverige men transformerad till dellbo, numera så gott som av födseln. Han hade gått i samma klass som Sofia Berger i grundskolan men var ett par år äldre. De hade börjat träffas igen under senvintern och våren. Båda hade de haft förhållanden på varsitt håll sedan det sist begav sig.

Han kröp ner under täcket och filtarna och letade sig fram till henne. Hennes kropp var iskall och han närmade sig försiktigt, han förstod att något inträffat utöver det vanliga. Han tänkte inte försöka forcera fram någonting.

– Så här har jag aldrig sett dig förut, Sofia, sade han.

– Var glad för det, sade Berger som låg på sidan med huvudet bortvänt.

– Jag vill gärna få dig varm.

– Det var liksom det som var meningen, sade Berger och en ton av glädje smög sig in i tonfallet.

– Jag har fan ingen aning om vad du håller på med, sade Erske Båtsman, men jag vill bara att du ska vara försiktig.

– Jodå.

– Jag är rädd om dig, förstår du. Mera nu än förut, förmodligen.

– Jaså?

– Man börjar bli äldre, kan jag tro.

Hon kände hans andedräkt i nacken, hur den kom närmare. Hon var glad för att han inte luktade mer alkohol än han faktiskt gjorde. Doften var svår att stå ut med, men det kunde vara värre, långt värre. Han hade inte tagit något när de varit tillsammans tidigare under dagen, det hade hon sett till.

Hon hade bestämt sig för att bryta hans alkoholmissbruk. Eller missbruk kanske det inte utvecklats till ännu, tänkte hon. Det var mera ett ofog. Men det skulle säkert bli ett missbruk, om det fick fortsätta. Han mådde inte bra av det, varken kroppsligt eller själsligt, han blev sjuk. Han klarade inte av spriten. Hon bestämde sig för att hon inte skulle säga något, inte den här gången, inte nu. Han hade säkert inte tagit mer än en grogg. Eller ett glas vin.

En halvtimme tidigare, när hon satt i Porschen i den nattsvartaste förtvivlan och tårarna i ansiktet, då hade hon inte ens kunnat tänka tanken. Då hade den varit orimlig. Inte funnits på världskartan. Men nu hade mardrömmen lagt sig och stillnat, som gryningsdiset precis innan solen började värma och skingra dimmorna. Isvattnet i den lilla sjön och sedan värmen i sängen, allt gjorde sitt till. Dessutom kände hon att det var längesedan, alldeles för länge. Han hade minsann inte gjort några framstötningar själv heller, inte på flera dagar. Mest bara suttit och grubblat med fiolen. Han måste koncentrera sig om han skulle lyckas erövra silvermärket, hade han sagt. Ingenting som hon riktigt kunde tro på. Men nu kunde hon inte stå emot längre.

Hon vände sig om och kysste honom och hon var plötsligt het, sparkade av sig täcket och alla filtarna. Hon ville ha honom ensam på lakanet.

Hon älskade vilt, utan hämningar. Lusten som bröt fram var kraftigare än på år och dag. Hon var stark och vig, trots sin tyngd, och tränad och följsam. Han var hård och senig av naturen, och från arbetet med vedhuggningen.

Efteråt ville hon inte släppa taget om honom. Nu var tårarna på väg igen, men inte av sorg den här gången, inte av skräck. Han sjönk ihop vid sidan av henne och drog upp filten.

– Ska du sova nu, Erske? sade hon ömt. Vad kan klockan vara mitt på dagen?

– Det är mitt i natten, Sofia. Om du visste vad du skrämde mig. Vad är det du håller på med egentligen? Är det polisjobbet? Jag som tyckte du sa du var ledig i natt.

Men hon behövde inte svara, för han var på väg att somna. Hon kunde bara inte fatta hur någon kunde lägga sig ned och sova direkt efteråt. En sådan oerhörd fysisk utlevelse, tänkte hon. Men han var inte ensam om det, tänkte hon sedan. De var tydligen sådana, karlarna. De som hon hade erfarenhet av.

Själv kunde hon inte sova. Hon steg upp och gick ut i det lilla badrummet för att skölja av sig och gjorde sig ingen brådska tillbaka till sängen. Hon gick omkring och skrotade naken i stugan och hon behövde inte frysa. Numren av Hudiksvalls-Tidningen på köksbordet vara alla gamla så dem ville hon inte titta i. Hon visste att han fick tidningarna av Johansson som bodde efter grusvägen.

Hon bläddrade i ett nummer av Hälsingelåten som var spelmannsförbundets tidning. Hon kände igen ansiktena på några av spelmännen och spelkvinnorna. Hon hade kunnat ta något i kylskåpet och skafferiet, men hon avstod. Om hon bara kunde få sova ut så skulle hon äta en härlig frukost istället.

Hon behövde den där sömnen, men var orolig för att det skulle bli svårt. Ängsligt närmade hon sig sängen där Erske redan snarkade lätt. Han måste ha varit uppe sent, tänkte hon. Pistolhölstret låg på tröskeln och hon såg till att lägga det under sängen, utom synhåll för plötsliga gäster. Det skulle vara onödigt och väcka en massa enerverande frågor. Om de skulle få syn på henne, naken i sängen, gjorde mindre.

Hon kröp ner och drog upp täcket till hakan och stirrade upp i taket. Hon räknade kvisthålen i takbräderna. Vad höll Johan Thule på med? Var det verkligen han som försökt skrämma livet ur henne? Och som dödat en hundvalp och skrämt slag på Silver? Johan Thule, kriminalkommisarie och Sofia Bergers överordnade i den polisgrupp hon ingick i.

Tanken var förstås helt absurd och skrattretande idiotisk. Men ändå, den bet sig fast hos henne. Hon orkade inte längta efter intuition eller synsk förmåga längre, hon mådde tvärtom illa bara det kom upp för henne.

För om hon verkligen hade en sådan förmåga, då var det Johan Thule som gäckat henne. Han och ingen annan. Men det fanns ingen logik, ingen förklaring. Vad skulle motivet vara? Inget. Det fanns inget motiv.

Tillfälligheternas gång, skulle hon klassificera det som. Alltså att Johan Thule befunnit sig ute på vägarna i delsbotrakten mitt i sommarnatten. I sin Mercedes, med dieselmotor. Men vad hade han för ärende?

Hon tänkte att det var obegripligt. Att han faktiskt befunnit sig i närheten av byn Bricka bortanför vägskälet i Frigggesund. Och att han uppträtt underligt.

Eller var det hon som höll på att bli tokig?

Hon räknade kvisthålen i taket och lyssnade på Erskes ojämna snarkningar. Att han är en sån jävel på att älska, tänkte hon. Att hon fick honom att tända så till den milda grad. Hon skälvde till av en lustfull ilning genom kroppen.

Det var bara så att hon måste ringa en kollega inom gruppen. Thule själv kunde hon inte ringa. Det var om honom hon ville prata. Det fann en vakans i gruppen så formellt hade hon bara en kollega och han hette Dan Persson. Dan Persson var ingen man biktade sig hos, precis. Hur han kunde bli kriminalinspektör var något hon inte kunde begripa. Möjligen att han blivit befördrad av välgörenhet eftersom han var lätt handikappad genom en CP-skada.

Vakansen hade uppstått när Ludde Markh bytt jobb och gått över till gränspolisen. Han hade fortfarande sin arbetsplats på poliskontoret i Hudik, så han var fortfarande disponibel, som det hette. Även för uppdrag åt Johan Thule.

Men honom kunde hon inte ringa. Bergers uppfattning om Ludde Markh var att han var en idiot och förmodligen tänkte han detsamma om henne. Hur som helst kunde de inte prata med varandra. Varje gång de kom i varandras närhet fanns

risken att de skulle ryka ihop. Om någon fullkomlig skitsak, normalt.

Hon måste ha somnat ändå, mitt i grubblerierna, men hon kunde inte ha sovit någon lång stund. När hon vaknade kände hon att kroppen var i uppror, hon var nervös och spänd. Fibrerna vibrerade och hon mådde illa. Hon visste att hon måste ta sig för någonting, känslostormen hade börjat vakna till liv igen. Hon ville inte börja gråta. Erske låg och sov sin törnrosasömn och hon ville inte att han skulle vakna och se hur det stod till och börja ställa frågor.

Hon tog sig upp ur sängen och fick tag på hönshusjackan som låg på trasmattan invid ytterdörren. Hon fiskade fram mobiltelefonen och kunde konstatera av displayen att det ändå inte var mitt i natten längre. Även om det var tidigt på morgonen.

Hon kopplade upp sig på numret till Dan Persson, kollegan.

Dan Persson svarade nästan omedelbart. Han hade för vana att prata både ryckigt och fort. Nu var det svårare än vanligt att höra vad han sade.

– Dan, det är Sofia. Ringer jag och stör så här på morgonkvisten? Du får skylla dig själv när du har telefonen på...

– Jag är mitt inne i ett ingripande.

– Jaha? sade Berger. Nåt särskilt?

Hon tystnade för det lät som ett pistolskott i luren. Sedan oväsen av annat slag och sedan bröts samtalet abrupt. Det blev tyst.

Hon malde med läpparna men hon sade inget, det här var inte som det skulle. Vad hände med Dan Persson, i detta nu, och var höll han hus?

Hon ringde upp på nytt men nu fanns bara spökrösten i den automatiska telefonsvararen.